

JUCARIILE UCIGASE

Publicat la: 2004-12-23 | Autor: ADINA MUTAR | Sursa: Ziarul ZIARUL

Generalul Stefan Gusa nu a murit de moarte "buna", cum se spune in popor. Ca sef al Marelui Stat-Major, in timpul evenimentelor din decembrie '89, isi daduse seama de multe "manevre". S-a straduit sa demonteze planul loviturii de stat, atat cat a fost lasat. Si a platit cu viata pentru niste adevaruri care acum ies la iveala. Eliminarea lui s-a facut pe toate planurile. "Misiune incheiata", vor fi raportat cei care s-au ocupat de trecerea generalului Gusa in nefiinta. A fost marginalizat, exilat, calomniat, "arestat" si, pentru ca "nu s-a plecat", cum el insusi spunea, a fost ucis. Exista dovezi care atesta modul in care a fost imbolnavit. Dar nu se stie cine sunt faptuitorii. Acestora le revine "sarcina" de a lua cu ei in mormant vina de a-l fi ucis pe generalul Stefan Gusa.

TRATAMENT INTRERUPT

Dupa sedintele de tratament, la care a fost supus generalul Gusa cu aparatul biomedical inventat de savantul roman Carol Przybilla, existau semne clare de regresie a bolii. Apoi a intervenit starea de cumpana, acea stare de rau pe care unii bolnavi o resimteau la un moment dat, in timpul tratamentului, dupa care se accelera procesul de insanatosire. Pe 10 ianuarie 1994, generalul a fost internat la Spitalul Militar, intr-o astfel de stare. In urma cu 28 de ani, era cel mai fericit om. Se casatorea. Acum era dus pe targa. Domnul Przybilla nu si-a iertat niciodata faptul ca nu avertizase familia. Starea temporara de rau nu constituia o regula generala, dar era, totusi, specifica in cazurile grave. Atunci a dat toate explicatiile familiei generalului. A spus ca daca tratamentul este intrerupt in faza aceea, boala isi va relua evolutia si va fi mai crancena. "Daca nu i-am fi facut nimic, ar fi murit in cateva zile. Acum, n-am facut altceva decat sa-i prelungim agonia. Crede-ma, tata, va muri greu si eu ma simt vinovat pentru aceasta amanare fara rost a suferintei", imi spunea savantul.

"RENUMELE" DE VRACI

Generalul fusese pus imediat pe perfuzii. A inceput tratamentul clasic, cu citostatice. Or, din toata experienta de aproape 30 de ani de cand inventase aparatul si-l folosisese neoficial, Carol Przybilla constatase ca tratamentul nu mai "prinde" cum trebuie atunci cand bolnavul fusese supus la cobaltoterapie sau citostatice. Am insistat sa continuam tratamentul nostru, in spital, sub supravegherea medicilor. Insa toate demersurile facute de sotia generalului pe langa conducerea Spitalului Militar au ramas fara rezultat. Nu ni s-a permis sa continuam tratamentul in spital. Nici nu au vrut sa auda de o asemenea permisiune. Nu aducem nici o vina medicilor respectivi. Aparatul nu era omologat nici tehnic, nici medical. Faptul ca era construit de Institutul de Tehnologie Avansata, se pare ca nu conta. Nici ca fusese premiat cu medalie de aur la un targ international de inventica, de la Nurenberg, unde medaliile de aur nu se dau asa, la cine le vrea. Putem insa acuza Ministerul Sanatatii care a refuzat pur si simplu sa se ocupe de acest aparat, pe motiv ca nu era de competenta ministerului.

DEMERSURI INUTILE

Am vrut sa fortam lucrurile, cerand permisiunea sotiei sa facem public faptul ca nu ni se permite sa intram in spital pentru a continua tratamentul. Ceea ce presupunea sa dezvaluim si motivele insistențelor noastre, anume ca generalul fusese iradiat, asa cum se zvonise si ca doar tratamentul cu acest aparat putea sa mai aiba un efect pozitiv asupra bolnavului. Nu am primit aceasta permisiune. De acum, sotia generalului se temea ca insistentele noastre or sa supere cadrele medicale. Carol Przybilla ar fi vrut chiar sa dea aparatul medicilor din spital, sa-

I foloseasca ei, desi nu facuse asta niciodata. In primul rand, ca numai el stia frecventele pe care lucrase si in al doilea rand, pentru ca avusese deja probleme cu "recuperarea" aparatului. Cei de la Institutul de Tehnologie Avansata, al SRI, il cereau cu insistenta inapoi, pentru ca nu platise construirea lui. O cerere ciudata, avand in vedere ca ei ii propusesera sa i-l construiasca, pentru ca al lui nu avea "fata" de brevet. A trebuit sa organizam un spectacol de binefacere pentru ca savantul sa-si poata pastra propria inventie. Am dat aceste detalii ca sa se inteleaga ca domnul Przybilla era in stare sa renunte la orice pentru tratarea generalului Gusa.

"NEBUNUL" ACROBAT

Atunci ne-a trecut prin cap gandul nebunesc de a intra pe furis in rezerva generalului, cu ajutorul unor cunostinte, dar am fost avertizati ca usa rezervei era pazita de trei politisti militari. Care politisti nu au putut opri, intr-o noapte, un individ care a intrat pe geamul de la baia rezervei, situata la etajul doi. Soția generalului, care s-a trezit brusc cu individul in rezerva, a chemat paza. Ulterior, a insistat sa i se spuna cine fusese acesta si de ce facuse o asemenea acrobatie, dar generalul Augustin i-a spus sec ca era, probabil, un nebun. Pacat ca nebunii Spitalului Militar aveau mai multa libertate de miscare decat "nebunii" care voiau sa-l trateze pe general. Aceasta intamplare a speriat-o pe doamna Gusa. Cine sa fi fost acel om si ce-l determinase sa escaladeze doua etaje, ca sa intre pe geamul de la baia rezervei generalului? Ea se afla acolo, dar daca nu ar fi fost? Facea naveta casa - spital, asa ca ar fi fost posibil ca "nebunul" sa intre cand nu era nimeni in rezerva. Si atunci ce s-ar fi intamplat?

UNDE A FOST SURSA DE IRADIERE?!

In lipsa unei explicatii veridice, vechile temeri ca se incearca asasinarea generalului s-au intensificat. Si mai lipsea ceva in "ecuatia" iradierii. Unde se aflase sursa care il iradiase? Pentru ca acolo mai ramasesera cu siguranta "remanente". Cauta acul in carul cu fan! Un prim-indiciu ni l-a oferit, indirect, chiar fiica cea mica a generalului. Si pe ea o dureau oasele si se simtea slabita. I s-au facut si ei cateva sedinte cu aparatul lui Carol Przybilla. Restul familiei nu prezenta nici un simptom, deci sursa nu fusese in casa. Am intrebat-o pe Veronica daca fusese cu tatal ei undeva. Peste tot, a venit raspunsul prompt. Il insotea de cate ori avea permisiunea lui, ca sa nu-l deranjeze de la lucru. Pe 26 februarie 1990, fusese numit in functia de comandant al Armatei a II-a. La biroul de la cazarma din Buzau isi petrecea cea mai mare parte din timp. Sa fi fost acolo amplasata sursa de iradiere? Rezolvarea "problemei" a venit de la niste persoane care doresc sa-si pastreze anonimatul, din motive lesne de inteles. Sursa a fost depistata prin masuratori cu dozimetre pentru radiatii gama, de tip Geiger. Era vorba de niste "artefacte" de birou, de forma unor tanculete si bucati de roca din "glia" tarii, primite nu se stie de unde si care au facut dozimetrul sa zbarnaie la "cote" inalte. Am intrebat-o pe Veronica daca fusese si ea la tatal sau in birou. Da, de multe ori. Si staturse cu el pana la terminarea programului.

DE DINCOLO DE MOARTE

Mai mult decat atat, s-au facut analize amanuntite, in tara si strainatate, care au relevat un amestec de raniu si plutoniu, raniu in proportie mai mare. "Zvonul" iradierii avea la baza o certitudine inca de cand fusese lansat. Cei ce-si dadusera seama de "sursa" imbolnavirii generalului lansasera zvonul ca sa avertizeze familia. Astfel de procedee de eliminare a unei persoane incomode se foloseau, nu era vorba de "folclor". Cine adusese "jucariile" ucigase in biroul generalului poate nici nu stiuse ce contin. Oricum, este imposibil sa se mai refaca traseul prin care artefactele radiante au ajuns in biroul generalului Stefan Gusa. Din nefericire, Carol Przybilla a avut dreptate. Cele cateva sedinte de tratament cu aparatul biomedical il pusesera pe general pe picioare doar ca sa dea piept cu o suferinta indelungata. Cand l-am cunoscut, nu se mai putea misca, nu mai manca, era pregatit sa plece dincolo, crestinește,

asa cum fusese crescut. Nu mai putea dura mult, era ultima faza. Cele cateva sedinte i-au prelungit agonia cu peste doua luni. Pe 28 martie 1994, pe un pat al Sectiei Medicale a III-a a Spitalului Militar Central, Stefan Gusa a trecut pragul eternitatii. L-a trecut cu demnitatea unui general. Noi am ramas cu gustul amar al incertitudinii. L-am fi putut oare salva? Acum, dupa 15 ani de la evenimentele din decembrie '89, suntem siguri doar de un lucru: ca generalul Gusa ne priveste de dincolo de moarte. Si este impacat ca s-a spus Adevarul.